

M. H., A FÁK HATALMAS ERNYŐI ALATT

P. NAGY ISTVÁN

— egyszál ablakon át
kandikál be az ég
az ablak négyszögét
elfedi felhőnyi kék —

A fák hatalmas ernyői alatt —
erősödnek a hús-
vér szavak —, a fák hatalmas
ernyői alatt
csurog-e szemembe tócsányi fény.
„Mert hisz olyan voltam
egykor én, ki vagyonokat
nyer és veszít játékszarokban,
s mi örömet szerzett: a szó-szenvedély,
ma már, mint őskori rajzok
barlangok falán: jelbeszéd.”
„Nem kenyéren és vízen, nem . . .
A télutó, az is baj nekem.
Szenilisen átmászok a vastag
szemüvegen, elállok
ajtónyílást, ablakot,
kidülledt hasammal a ki-bejáratot
fedezem.”
— Fogy (fagy) körülöm a világ.
Csorduló alkonyat csipkézi a
mozdulatokat, a fák lombkoronái
alatt — keményednek a mondatok —
a fák lombkoronái alatt ülök én
szakálltalan, árnyéktalan.

(Kimondom: „hull-a-szó”, és —
 mértéket választok.)
 „Talán nem is levelet — hol
 túlságosan bizalmast, hol túlságosan
 bizalmatlant — várnak tőlem odaátról,
 csak választ, vagy még azt sem —
 közhelyszerű sorokat akár. Amit
 nagy általánosságban elmondhatnék,
 hogy: vagyok, jól-rosszul, akarva-
 akaratlanul” — vastag hangon
 morog valaki, oly idegenül, igaz,
 mintha csak én volnék az.

— temérdek súlyával az ég
 az ablakra nehezedik
 bundásan terpeszkedik
 kémlelőlyuknyi vatta-rés —

Megfordul a szél, a borzas árnyékok
 újranovekszenek, a zöld kupolájú
 fák alatt (a fák már betöltötték
 a hatvanat)
 — nem szólok (vértelenek a szavak)
 — nem beszélek (élek).
 („Minden, ami az égen és az ég alatt,
 s így a földön ragyog, zeng
 és illatozik, támad és
 szárba szökken, de mi úgyszintén
 elmúlik és lehull, csökken és
 néma lesz, halálra válik
 és elsötétül.”)